

рж, щомъ забелѣжжтъ тѣзи Горж, по голямж тж часть отъ поклонници тѣ изгубвжтъ спокойствіе то си и чакжтъ (като на сънь) нѣщо чудно. Съ такова душевно неспокойство, поклонникъ тѣ стрѣхливъ стѣпа връхъ брягъ тѣ на Св. Горж. Весело, нѣ строго го посрѣщжтъ тукашнытѣ отшелници; не е разговоръ тѣ онзи, който е въ мѣръ; смиреніе то на калугеры тѣ е пълно, нѣ въ сжщо то време, тѣй глѣджтъ на мѣрянинъ тѣ съ видимо съжаленіе, като че му казвжтъ че „ты, аратликъ, си загубена работа, а пѣкъ нѣй ся спасаваме!“ А че и самси поклонникъ тѣ изведнжшъ забелѣжва че тука работа та за спасеніе то не е на шега, не като въ мѣръ. Послѣ ще му затѣрторжтъ за демонскы тѣ искушенія, за различни видѣнія, ще му расказжтъ няколко чудеса, и . . . стане поклонникъ тѣ като умалянтъ, безъ да знае що да прави съ себѣ си. Посрѣдъ тѣзы впечатлѣнія, той из'еднжшъ си напосми за суетный тѣ мѣрскы животъ, въ кой то нѣма нищо подобно, и си напосми той за този животъ най лошы тѣ му стѣрны. Сичкытѣ минали работы и даже житейскы тѣ мысли, на кои то отдавана вече е привикнжлъ грѣшный тѣ мѣръ, сега му ся чинжтъ за прѣстѣжны, и съвѣсть та начени да го придумва, а въ главж тж му ся върти се огненна геенна. Лошо за поклонникъ тѣ: той начене да ся бои не на шега, а тукъ юще бденіе то . . .

Св. Горско то бдѣніе, съ мистическы тѣ си забикуклы, най много дѣйствува връхъ въображеніе то на такъвъ поклонникъ. Тука е събрано, види ся, сичко, кое то само може да олуши новакъ тѣ и да наостри религіозность та. Влазятой въ църквж тж: тамъ тъмно, и едва блящукжтъ няколко шерени кандила предъ иконостасъ тѣ. Като ся повторачи, той саникасва въ този пѣлѣнъ—мракъ, край стѣны тѣ, тъмпы тѣ неподвижны фигуры на отшелници тѣ съ спуснаты була. Едвамъ